

[Christmas Møller.]

højeste Løn maa gives for det bedste og det meste Arbejde, men der bliver Akkordtillægget ifølge Forligsmandens Forslag mindre end ved den lavere Løn.

Det næste Spørgsmaal, jeg gerne vil rejse, er dette: Mener man virkelig paa Baggrund ogsaa af de Udtalelser, der er faldet fra Fagforeningsside og fra interesseret Side angaaende Ungdommens Stilling, at det er rimeligt, at Mæglingforslaget indeholder Bestemmelser angaaende de ganske unges Løn, som betyder, at unge Arbejdere paa visse Omraader faar en Løn, der svarer til normale Lønninger i visse andre Fag, f. Eks. inden for Landbruget?

Det tredje Spørgsmaal er dette: Begrundes den Bestemmelse, som Arbejdsgiverforeningen har været saa stærkt imod, om ensartet Tillæg for faglærte og ufaglærte, ogsaa i Rimelighed? Vi for vort Vedkommende synes det ikke.

Som jeg understregede allerede paa et meget tidligt Tidspunkt af Konflikt, mener vi ikke, at vi, som Samfundets Stilling er, i Overmorgen skal ud i en Konflikt; vi mener ikke, at vi, som Samfundets Stilling er, skal risikere den Udvidelse af Konflikt, som, hvis den først begyndte, utvivlsomt vilde komme.

Vi forstaar meget vel, at Arbejdsgiverne med den Række af Urimeligheder paa enkelte Omraader, som Mæglingforslaget indeholder, har maattet se paa Sagen, som man har. Vi mener, at Konfliktsituationen kan give Anledning til, at man under rolige Forhold drøfter, hvad man i kommende Situationer skal gøre, om man skal have et Apparat til Raadighed, som kan gribe ind paa anden Maade end nu, om man skal søge den herskende Konflikt løst gennem tvungen Voldgift paa nøjagtig samme Maade som i Fjor.

Til det her sagte skal jeg kun føje følgende: Paa dette Tidspunkt, hvor ogsaa jeg finder det rimeligt, at Regeringen og Regeringsflertallet ønsker en hurtig Afgørelse af Sagen, saaledes at Offentligheden og de paagældende Parter kan faa Besked, skal jeg ikke fremkalde en stor Diskussion angaaende Regeringens og de herskende Klassers økonomiske Politik; jeg har ogsaa det Indtryk, at man i Regeringspartierne mener, at jeg har udtalt mig derom nogle Gange, saaledes at den fungerende Statsminister med den Opfattelsesevne, han har, ved, hvad jeg mener. Jeg skal derfor blot tilføje, at med dette Lovforslags Gennemførelse, ja blot med dets Fremsættelse, maa een Ting være givet: Naar Regeringen er gaaet ind for, at

denne Stigning af Lønniveauet er rimelig, naar den i Spørgsmaalet om de unge Arbejdere i Virkeligheden stiller Forslag her i Rigsdagen om en af Staten fastsat Løn, maa det være en Umulighed, at Regeringen lader denne Rigsdagssamling gaa til Ende, uden at den for Landbrugserhvervet og for de enkelte Landbrugsudøvere gennemfører Foranstaltninger med Hensyn til deres Forhold, deres Priser og deres økonomiske Kaar. Thi med Reguleringstillæggets Gennemførelse og med dette Lovforslags Fremsættelse har Regeringen taget Ansvaret for en Stigning paa en lang Række Omraader, som, hvis den anden Politik ikke gennemføres, vil betyde en Udvidelse af Forskellen mellem Landets vigtigste Erhverv og andre, meget store Dele af det danske Folk. Jeg gaar derfor ogsaa ud fra, at den højtærede Finansminister ogsaa er glad ved, at jeg stiller det Spørgsmaal til ham, om Regeringen ikke i Løbet af meget kort Tid, naar den nu har faaet dette fra Haanden, vil fremsætte Forslag i Overensstemmelse med denne Betragtning.

Rager: Den Situation, som Rigsdagen atter i Aar er stillet over for, bekræfter endnu en Gang for os, at det hidtilværende System lider af mange Brist, og at Organisationernes Evne til gennem Forhandling eller ved Hjælp af den af Staten til Disposition stillede Forligsmand selv at naa til Enighed ikke slaar til. Det er beklageligt, og jeg maa jo sige, at jeg har egentlig paa Fornemmelser, at naar man i Aar staar over for Sagen her i Rigsdagen, skyldes det paa en Maade en Fejltagelse. Det skyldes, at man ved sine Afstemninger, i hvert Fald inden for Arbejdsgiverforeningen, i noget for høj Grad er begyndt at følge rent taktiske Fremgangsmaader.

Jeg er slet ikke sikker paa, at den Vedtagelse, man er naaet til, egentlig er den, man ønskede, og jeg støtter mig her i høj Grad til den Forbløffelse, som Arbejdsgiverforeningens Formand umiskendelig har givet til Kende, da han fik at vide, at Arbejdsgiverne havde forkastet Forligsforslaget. Hr. Julius Madsen udtalte, at han havde regnet med, at det var blevet vedtaget, om end med en kneben Majoritet, og fra konservativ Presses Side siger man derom, at det var en Udtalelse, der kunde give Afstemningen Udseende af at være Resultatet af en Politik, der havde været de menige Medlemmer for snedig, og i hvilken Ledelsen til sin Bestyrtelse blev fanget som i en Fælde.

Jeg tror, at dette i meget høj Grad rammer Hovedet paa Sømmet. Naturligvis